

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 632

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 iulie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
205.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății	2–3		
981.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății	4		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor	4–6			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
175.	— Decizie a președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară privind aprobarea actelor adiționale nr. 6 la contractele de servicii publice prevăzute la art. 2–6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.453/2022 pentru aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada decembrie 2022–11 decembrie 2032			
			în transportul feroviar public de călători, stabilirea unor condiționalități pentru Autoritatea pentru Reformă Feroviară, operatorii de transport feroviar și Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în vederea implementării obligațiilor de serviciu public feroviar din România, precum și pentru aprobarea metodologiilor de predare în cadrul contractelor de servicii publice cu atribuire directă a materialului rulant feroviar achiziționat cu fonduri europene	7
		3.764.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.597/2006 pentru numirea membrilor comisiilor de avizare a donării de la donatorul viu	8
		3.765.	— Ordin al ministrului sănătății pentru completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 477/2009 privind înființarea Registrului Național de Transplant, desemnarea persoanelor responsabile cu gestionarea datelor din Registrul Național de Transplant din cadrul unităților sanitare acreditate pentru efectuarea de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic și stabilirea datelor necesare înregistrării unei persoane pentru atribuirea codului unic de înregistrare la Agenția Națională de Transplant	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE				
		Decizia nr. 35 din 17 iunie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023
pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății,
precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88 din 20 octombrie 2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 24 octombrie 2023, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1, după punctul 2 se introduce un nou punct, pct. 2¹, cu următorul cuprins:

„2¹. **La articolul 118 alineatul (15), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«c) deținerea unei funcții de conducere salarizate în cadrul Colegiului Medicilor din România, Colegiului Medicilor Stomatologi din România, Colegiului Farmaciștilor din România, Ordinului Asistenților Medicali și Moașelor din România, Colegiului Fizioterapeuților din România, Colegiului Dieteticienilor din România și al altor organizații profesionale recunoscute la nivel național sau al filialelor locale/teritoriale ale acestora ori al organizațiilor sindicale de profil.»

2. La articolul 1 punctul 3, litera e) a alineatului (1) al articolului 135 se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) unități medicale ambulatorii ale instituțiilor de învățământ superior acreditate care au în structură facultăți de medicină sau stomatologie, definite ca ambulatorii universitare.”

3. La articolul 1, punctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11. **La articolul 165, alineatele (11) și (14) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(11) Personalul didactic medico-farmaceutic încadrat pe perioadă nedeterminată din instituțiile de învățământ superior acreditate care au în structură facultăți de medicină, medicină dentară/stomatologie sau farmacie acreditate sau programe de studii universitare în domeniul Sănătate beneficiază de integrare clinică în unitățile și instituțiile din subordinea, coordonarea sau sub autoritatea Ministerului Sănătății, în unitățile medicale din subordinea ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, în Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, în unitățile și instituțiile medicale din subordinea autorităților administrației publice locale, în spitalele și ambulatoriile universitare aflate în subordinea instituțiilor de învățământ superior acreditate care au în structură facultăți de medicină, medicină dentară/stomatologie sau farmacie, precum și în spitale și cabinete private. De aceleași prevederi beneficiază și medicii și farmaciștii specialiști/primari care au calitatea de asistenți universitari pe perioadă determinată, pe perioada cât au această calitate. Ministerul Sănătății va aduce în concordanță structurile aferente în vederea asigurării normelor de integrare clinică.

.....
(14) Indemnizația prevăzută la alin. (12), pentru personalul încadrat în unități sanitare publice care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, respectiv din bugetul ordonatorului principal de credite pentru instituțiile subordonate și nu se ia în calcul la determinarea limitei

prevăzute la art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.»

4. La articolul 1 punctul 12, alineatul (4²) al articolului 169 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4²) În subordinea instituțiilor de învățământ superior care au în structură facultăți de medicină sau stomatologie acreditate se pot înființa spitale clinice care asigură asistență medicală și desfășoară activitate de învățământ medical, cercetare științifică medicală și de educație medicală continuă, denumită în continuare EMC.”

5. La articolul 1, punctul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14. **La articolul 172, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(7) Structura organizatorică, reorganizarea, schimbarea sediului și a denumirilor pentru spitalele publice din rețeaua proprie a altor ministere și instituții publice cu rețea sanitară proprie se aprobă prin ordin al ministrului, respectiv prin act administrativ al conducătorului instituției, la propunerea managerului spitalului, cu avizul Ministerului Sănătății sau al direcțiilor de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului sănătății.

(8) Spitalele private se înființează sau se desființează cu avizul Ministerului Sănătății sau al direcțiilor de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului sănătății. Structura organizatorică, reorganizarea, schimbarea sediului și a denumirilor pentru spitalele private se avizează de Ministerul Sănătății sau de direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului sănătății.»

6. La articolul 1, după punctul 14 se introduce un nou punct, pct. 14¹, cu următorul cuprins:

„14¹. **La articolul 172, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (8¹), cu următorul cuprins:**

«(8¹) Până la obținerea avizului Ministerului Sănătății prevăzut la alin. (8), solicitat ca urmare a reorganizării persoanei juridice deținătoare în cadrul căreia este organizat și funcționează spitalul privat, avizele și autorizațiile deținute de către acesta își păstrează valabilitatea, dacă structura organizatorică a spitalului nu se modifică ca urmare a reorganizării persoanei juridice deținătoare, conform declarației pe propria răspundere depuse de către reprezentantul legal al acesteia.»

7. La articolul 1 punctul 16, alineatul (7¹) al articolului 185 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7¹) În secțiile clinice, laboratoarele clinice și serviciile medicale clinice, funcția de șef de secție, șef de laborator și șef de serviciu medical pentru care nu se poate aplica procedura prevăzută la alin. (7) din lipsa unui cadru didactic de predare sau în cazul în care există mai multe persoane care îndeplinesc condițiile de a fi numite, funcția se ocupă de către un cadru didactic universitar sau medic primar, la propunerea senatului universității.”

8. La articolul I, după punctul 16 se introduce un nou punct, pct. 16¹, cu următorul cuprins:

„16¹. **La articolul 229, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) se stabilesc pe baza contractului-cadru multianual, care se elaborează de CNAS în urma negocierii cu Colegiul Medicilor din România, denumit în continuare *CMR*, Colegiul Medicilor Stomatologi din România, denumit în continuare *CMSR*, Colegiul Farmaciștilor din România, denumit în continuare *CFR*, Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, denumit în continuare *OAMGMAMR*, Ordinul Biochimicștilor, Biologilor și Chimicștilor, denumit în continuare *OBBC*, Colegiul Fizioterapeuților din România, denumit în continuare *CFZRO*, Colegiul Dieteticienilor din România și cu alte organizații profesionale recunoscute la nivel național, precum și în urma consultării cu organizațiile patronale, sindicale și profesionale reprezentative din domeniul medical. Proiectul se avizează de către Ministerul Sănătății și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, până la data de 30 iunie pentru anul în care urmează să se aprobe un nou contract-cadru. Data intrării în vigoare a contractului-cadru se stabilește în cuprinsul hotărârii Guvernului prin care acesta se aprobă și corespunde cu începutul unui nou trimestru calendaristic.

(4) CNAS va elabora norme metodologice de aplicare a contractului-cadru, în urma negocierii cu *CMR*, *CFR*, *CMSR*, *OAMGMAMR*, *OBBC*, *CFZRO*, Colegiul Dieteticienilor din România și cu alte organizații profesionale recunoscute la nivel național, precum și cu consultarea organizațiilor patronale, sindicale și profesionale reprezentative din domeniul medical, care se aprobă prin ordin al ministrului sănătății și al președintelui CNAS, până la data de 30 iunie pentru anul pentru care se aprobă noile norme metodologice. Normele metodologice intră în vigoare odată cu hotărârea Guvernului prevăzută la alin. (2) și sunt valabile pe toată perioada de aplicabilitate a acesteia.»

9. La articolul I, după punctul 18 se introduce un nou punct, pct. 18¹, cu următorul cuprins:

„18¹. **La articolul 317, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 317. — (1) Membrii Consiliului de administrație al CNAS și ai consiliilor de administrație ale caselor de asigurări, precum și personalul angajat al acestor case de asigurări, indiferent de nivel, nu pot deține funcții de conducere în cadrul Ministerului Sănătății, autorităților de sănătate publică, furnizorilor de servicii medicale din sistemul de asigurări sociale de sănătate ale căror servicii se decontează din fond, unităților sanitare, cabinetelor medicale, funcții alese sau numite în cadrul *CMR*, colegiilor județene ale medicilor, respectiv al municipiului București, în cadrul *CMSR*, colegiilor județene ale medicilor stomatologi, respectiv al municipiului București, în cadrul *CFR*, colegiilor județene ale farmaciștilor, respectiv al municipiului București, organizațiilor centrale și locale ale *OAMMR*, organizațiilor centrale și locale ale *OBBC*, în cadrul *CFZRO*, colegiilor teritoriale ale fizioterapeuților, Colegiului Dieteticienilor din România, colegiilor teritoriale ale dieteticienilor și al altor organizații profesionale recunoscute la nivel național sau funcții în cadrul societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu profil

de asigurări, farmaceutic sau de aparatură medicală. Personalului din cadrul CNAS și caselor de asigurări, cu statut de funcționar public, îi sunt aplicabile și dispozițiile Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.»

10. La articolul V, după punctul 11 se introduce un nou punct, pct. 11¹, cu următorul cuprins:

„11¹. **La articolul 14, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2)¹, cu următorul cuprins:**

«(2)¹ Materialele publicitare sunt supuse avizării de către autoritatea competentă conform procedurii și cerințelor reglementate prin normele tehnice de aplicare a prezentei legi, elaborate de Ministerul Sănătății și aprobate prin hotărâre a Guvernului.»

11. La articolul V punctul 13, alineatul (1) al articolului 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Ministerul Sănătății elaborează normele tehnice pentru fabricarea, comercializarea, publicitatea și utilizarea suplimentelor alimentare, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.»

12. La articolul V, după punctul 13 se introduce un nou punct, pct. 14, cu următorul cuprins:

„14. **Mențiunea privind transpunerea normelor UE se modifică și va avea următorul cuprins:**

«★

Prezenta lege transpune art. 1, art. 2, art. 6, art. 7, art. 10, art. 12 alin. (1), art. 15 din Directiva 2002/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului referitoare la apropierea legislațiilor statelor membre privind suplimentele alimentare, astfel cum a fost modificată prin Directiva Comisiei 2006/37/CE de modificare a anexei II la Directiva 2002/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la includerea anumitor substanțe, prin Regulamentul (CE) nr. 1.137/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 2008 de adaptare la Decizia 1999/468/CE, cu modificările și completările ulterioare, și creează cadrul juridic necesar punerii în aplicare directă a Regulamentului (CE) nr. 1.925/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind adaosul de vitamine și minerale, precum și de anumite substanțe de alt tip în produsele alimentare, cu modificările ulterioare, în ceea ce privește listele de vitamine și minerale și formele sub care pot fi adăugate în produsele alimentare, inclusiv în suplimentele alimentare, și a Regulamentului (UE) nr. 1.169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.924/2006 și (CE) nr. 1.925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei, cu modificările ulterioare, precum și a Regulamentului (UE) nr. 515/2019 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 martie 2019 privind recunoașterea reciprocă a mărfurilor comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 764/2008.»

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
SORIN-MIHAI CÎMPEANU

București, 1 iulie 2024.
Nr. 205.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023
pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății, precum
și pentru modificarea și completarea unor acte normative
cu impact în domeniul sănătății

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2024.
Nr. 981.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 6
din 30 ianuarie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (12)
din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Societatea Trans Mikla — S.R.L. din Jimbolia, județul Timiș, în Dosarul nr. 8.761/325/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.577D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat întrunește exigențele calitative deduse din prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, neputând fi reținute criticile referitoare la pretinsa lipsă de precizie și de claritate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 1.137/A din 18 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.761/325/2018, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor**, excepție ridicată de Societatea Trans Mikla — S.R.L. din Jimbolia, județul Timiș, în-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de stabilire și sancționare a unei contravenții.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că sintagma „sau a altora asemenea” din textul legal criticat nu corespunde cerințelor de claritate și calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece nu este precizat care amenajări rutiere intră sub incidența legii. Pentru ca textul să fie constituțional, să se bucure de predictibilitatea necesară, legiuitorul ar fi trebuit să explice printr-o enumerare sau prin precizarea unor criterii care să fie avute în vedere pentru constatarea calității de amenajare rutieră pentru a cărei utilizare sunt necesare acordul prealabil și autorizația de amplasare și/sau de acces în zona drumului public, emise de administratorul drumului. În lipsa enumerării și în lipsa enunțării criteriilor menționate, legiuitorul a dat libertate necenzurabilă autorității administrative — Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. —, de a aprecia, în conformitate cu propriile raționamente și concepții, care dintre amenajările rutiere sunt supuse acordului și autorizării prelabile. Altfel spus, legiuitorul a lăsat la liberul arbitru al Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. însăși stabilirea, de la caz la caz și de la persoană la persoană, de o manieră necenzurabilă de către instanțe, a respectivei calități. Arată că, în speță, organul constator a apreciat că accesul rutier și podețul fac parte din categoria amenajărilor rutiere pentru a căror utilizare este nevoie de acord și autorizare prealabilă.

6. **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că prevederile art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 corespund cerințelor de claritate și calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, potrivit căroră „(12) *Utilizarea căilor de acces, a refugiilor auto, a platformelor carosabile sau a altora asemenea, fără acordul prealabil și autorizația de amplasare și/sau de acces în zona drumului public, emise de administratorul drumului, este interzisă deținătorilor obiectivelor deservite de aceste amenajări*”.

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție privind legalitatea, în componenta referitoare la calitatea legii.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, a statuat, în jurisprudența sa, că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme care să respecte aceste trăsături. În acest sens, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar, potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (a se vedea Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, sau Decizia nr. 271 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din 20 septembrie 2022, paragrafele 17 și 18).

13. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, în evaluarea noțiunii de previzibilitate trebuie avută în vedere și întinderea acesteia, care depinde, într-o mare măsură, de caracterul necondiționat și suficient de precis al normei, de conținutul textului respectiv, de domeniul la care se referă și, de asemenea, de numărul și de calitatea destinatarilor săi (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 14 iulie 1994, pronunțată în Cauza C-91/92, *Paola Faccini Dori împotriva Recreb SRL*, paragrafele 14, 17 și 18).

14. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

15. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 404 din 4 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1046 din 17 noiembrie 2023, paragraful 31).

16. Aplicând aceste considerente de principiu cu privire la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența instanței de contencios constituțional și a Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea observă că înțelesul sintagmei „sau a altora asemenea” din cuprinsul art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 poate fi determinat de la caz la caz, utilizarea acestei sintagme permițând adaptarea multitudinii de situații concrete ce pot apărea în practică la finalitatea actului normativ din care face parte textul de lege criticat, respectiv

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Trans Mikla — S.R.L. din Jimbolia, județul Timiș, în Dosarul nr. 8.761/325/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 46 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA PENTRU REFORMĂ FERROVIARĂ

DECIZIE

privind aprobarea actelor adiționale nr. 6 la contractele de servicii publice prevăzute la art. 2—6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.453/2022 pentru aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători, stabilirea unor condiționalități pentru Autoritatea pentru Reformă Feroviară, operatorii de transport feroviar și Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în vederea implementării obligațiilor de serviciu public feroviar din România, precum și pentru aprobarea metodologiilor de predare în cadrul contractelor de servicii publice cu atribuire directă a materialului rulant feroviar achiziționat cu fonduri europene

Având în vedere prevederile:

— art. 2 alin. (1) lit. h)—j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 53/2017;

— art. 4 pct. 4.2 din contractele de servicii publice pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032, aprobate prin art. 1—6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.453/2022 privind aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători, stabilirea unor condiționalități pentru Autoritatea pentru Reformă Feroviară, operatorii de transport feroviar și Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în vederea implementării obligațiilor de serviciu public feroviar din România, precum și pentru aprobarea metodologiilor de predare în cadrul contractelor de servicii publice cu atribuire directă a materialului rulant feroviar achiziționat cu fonduri europene;

— art. 7 alin. (2) și ale art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.453/2022;

— art. 5 alin. (17⁵) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de prevederile art. 39 alin. (12) lit. f) și g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor:

— art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 53/2017;

— art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 98/2017 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Reformă Feroviară și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

președintele Autorității pentru Reformă Feroviară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 28.06.2024 încheiat între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și Regio Călători — S.R.L., înregistrat în RUIIC cu nr. 49 din 28.06.2024, care actualizează contractul de servicii publice deținut de Regio Călători — S.R.L. pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători.

Art. 2. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 28.06.2024 încheiat între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și S.C. Interregional Călători — S.R.L., înregistrat în RUIIC cu nr. 50 din 28.06.2024, care actualizează contractul de servicii publice deținut de S.C. Interregional Călători — S.R.L. pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători.

Art. 3. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 28.06.2024 încheiat între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și S.C. Transferoviar Călători — S.R.L., înregistrat în RUIIC cu nr. 51 din 28.06.2024, care actualizează contractul de servicii publice deținut de S.C. Transferoviar Călători — S.R.L. pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători.

Art. 4. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 28.06.2024 încheiat între Autoritatea pentru Reformă Feroviară

și Astra Trans Carpatc — S.R.L., înregistrat în RUIIC cu nr. 52 din 28.06.2024, care actualizează contractul de servicii publice deținut de Astra Trans Carpatc — S.R.L. pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători.

Art. 5. — Se aprobă Actul adițional nr. 6 din data de 28.06.2024 încheiat între Autoritatea pentru Reformă Feroviară și S.C. Softrans — S.R.L., înregistrat în RUIIC cu nr. 53 din 28.06.2024, care actualizează contractul de servicii publice deținut de Softrans — S.R.L. pentru perioada decembrie 2022—11 decembrie 2032 în transportul feroviar public de călători.

Art. 6. — Actele adiționale aprobate prin prezenta decizie se publică pe site-ul Autorității pentru Reformă Feroviară la pagina <https://arf.gov.ro/web/contracte-de-servicii-publique-transport-feroviar-public-de-calatori/> și se păstrează spre neschimbare. Câte un exemplar original se păstrează la Serviciul contracte servicii publice și reglementări.

Art. 7. — După publicarea pe site-ul instituției, la prezenta decizie se va atașa dovada publicării actelor adiționale menționate la art. 1—5.

Art. 8. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității pentru Reformă Feroviară,
Ilie Cîrceag

București, 28 iunie 2024.
Nr. 175.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN
pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății
publice nr. 1.597/2006 pentru numirea membrilor
comisiilor de avizare a donării de la donatorul viu

Văzând Referatul de aprobare nr. 3.764R din 1.07.2024 al Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile titlului VI — Efectuarea prelevării și transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin;

Art. I. — Articolul 23 din anexa la Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.597/2006 pentru numirea membrilor comisiilor de avizare a donării de la donatorul viu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 8 ianuarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Comisia de avizare a donării de la donatorul viu înființată în Spitalul Clinic «Colțea» București are următoarea componență:

— membri titulari:

a) prof. dr. Sorin Iulian Hostiuc;

b) dr. Florin Grama;

c) dr. Mihai Bran;

— membri suplینitori:

a) asist. univ. dr. Violeta Ionela Chirică;

b) dr. Luminița Svetlana Welt;

c) psiholog Roxana Gabriela Popa.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

București, 1 iulie 2024.

Nr. 3.764.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**pentru completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 477/2009 privind înființarea Registrului Național de Transplant, desemnarea persoanelor responsabile cu gestionarea datelor din Registrul Național de Transplant din cadrul unităților sanitare acreditate pentru efectuarea de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic și stabilirea datelor necesare înregistrării unei persoane pentru atribuirea codului unic de înregistrare la Agenția Națională de Transplant**

Văzând Referatul de aprobare nr. 3.765R din 1.07.2024 al Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile titlului VI — Efectuarea prelevării și transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — La anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 477/2009 privind înființarea Registrului Național de Transplant, desemnarea persoanelor responsabile cu gestionarea datelor din Registrul Național de Transplant din cadrul unităților sanitare acreditate pentru efectuarea de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic și stabilirea datelor necesare înregistrării unei persoane pentru atribuirea codului unic de înregistrare la Agenția Națională de Transplant, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 14 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare, după punctul 93 se introduce un nou punct, punctul 94, cu următorul cuprins:

„94. Centrul Medical Unirea — S.R.L. — Regina Maria — Policlinica Delfinariu Constanța:

— dna Monica-Daniela Doșa.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

București, 1 iulie 2024.

Nr. 3.765.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 35

din 17 iunie 2024

Dosar nr. 853/1/2024

Judecător Marian Budă — președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă

Valentina Vrabie — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă

Minodora Condoiu — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Petronela Iulia Nițu — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Sandu Necula — judecător la Secția a II-a civilă

Adina Oana Surdu — judecător la Secția a II-a civilă

Ștefan Ioan Lucaciuc — judecător la Secția a II-a civilă

Mihaela Mîneran — judecător la Secția a II-a civilă

Marcela Marta Iacob — judecător la Secția a II-a civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 853/1/2024 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de domnul judecător Marian Budă, președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

„În interpretarea art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, în situația în care partea primește personal comunicarea hotărârii, conform Codului de procedură civilă, anterior publicării acesteia în BPI, termenul de apel curge de la data primirii comunicării, potrivit Codului de procedură civilă, sau de la data publicării în BPI?”

5. După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat, președintele completului, domnul judecător Marian Budă, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

6. Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, prin încheierea din 27 februarie 2024, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

7. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței supreme cu nr. 853/1/2024.

II. Normele de drept intern incidente

8. *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, Legea nr. 85/2014*

Art. 5 alin. (1) pct. 6 — „Buletinul procedurilor de insolvență, denumit în continuare BPI, este publicația editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care are drept scop publicarea citațiilor, convocărilor, notificărilor și comunicărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar după deschiderea procedurii de insolvență prevăzute de prezenta lege, precum și a altor acte care, potrivit legii, trebuie publicate.”

Art. 42 alin. (1) teza I — „Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură se efectuează prin BPI. [...]”; alin. (3) teza I — „Prin excepție de la prevederile alin. (1), comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii se vor realiza potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.”; alin. (4) — „Prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza potrivit prevederilor Codului de procedură civilă și prin BPI. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în BPI.”; alin. (9) — „În vederea publicării citațiilor, convocărilor și notificărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, după deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege, se editează BPI.”; alin. (10) — „Publicarea actelor de procedură sau, după caz, a hotărârilor judecătorești în BPI înlocuiește, de la data publicării acestora, citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea fiind prezumate a fi îndeplinite la data publicării.”

Art. 43 alin. (2) teza I — „Termenul de apel este de 7 zile de la comunicarea hotărârii realizată prin publicare în BPI, dacă prin lege nu se prevede altfel.”

Art. 342 alin. (1) — „Dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura în care nu contravin, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului civil.”

9. Codul de procedură civilă

Art. 161 alin. (2) — „Înmânarea se poate face oriunde se află cel citat.”

Art. 184 alin. (1) — „Termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedură, dacă legea nu dispune altfel”; (2) teza I — „Se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act (...)”

Art. 468 alin. (2) — „Termenul de apel [...] curge de la comunicarea hotărârii [...]”

III. Expunerea succintă a procesului

10. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman cu nr. 75/87/2023/a3, contestatoarea persoană juridică, în calitate de creditor, a formulat, în temeiul dispozițiilor art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, contestație împotriva tabelului preliminar al debitoarei persoană juridică, publicat în BPI nr. 11.238 din 30 iunie 2023, precum și împotriva măsurii dispuse

de administratorul judiciar cu privire la înscrierea creanței deținute de un creditor, persoană juridică, prin care a solicitat instanței să dispună admiterea acesteia și înlăturarea creanței din tabelul preliminar de creanțe al debitoarei.

11. Tribunalul Teleorman, prin Sentința civilă nr. 243 din 25 septembrie 2023, a admis contestația și a dispus înlăturarea creanței solicitate de un creditor, persoană juridică, din tabelul preliminar de creanțe al debitoarei.

12. Sentința civilă nr. 243 din 25 septembrie 2023 a fost comunicată părților conform Codului de procedură civilă, fiind primită de creditor, persoană juridică, prin administrator judiciar, la 5 octombrie 2023, pe dovada de înmânare fiind aplicată ștampila administratorului judiciar și a funcționarului care a primit comunicarea.

13. De asemenea, hotărârea a fost comunicată aceluiași creditor, persoană juridică, și la sediul social, fiind primită personal de un delegat al societății la 6 octombrie 2023 și publicată în BPI nr. 17.657 din 2 noiembrie 2023.

14. Împotriva acestei sentințe a formulat apel creditorul, persoană juridică, prin administrator judiciar, solicitând schimbarea în totalitate a hotărârii atacate.

15. Intimata debitoare persoană juridică, prin administrator judiciar, a formulat întâmpinare prin care a solicitat, în principal, respingerea apelului, ca tardiv formulat, și, în subsidiar, ca nefondat.

16. În motivarea excepției tardivității apelului, a arătat, în esență, că termenul de formulare a căii de atac este de 7 zile și curge de la data la care hotărârea atacată este publicată în BPI, iar, în speță, Sentința civilă nr. 243 din 25 septembrie 2023 a fost publicată în BPI nr. 17.657 din 2 noiembrie 2023, data de la care începe să curgă termenul de 7 zile pentru a formula apel, astfel că termenul peremptoriu de 7 zile analizat în prezenta cauză era împlinit la 13 noiembrie 2023, data formulării cererii de apel.

17. La termenul de judecată din 30 ianuarie 2024, Curtea de Apel București a pus în discuția părților excepția tardivității apelului, iar prin încheierea de ședință din 20 februarie 2024, s-a dispus repunerea cauzei pe rol pentru a se pune în discuția părților posibilitatea sesizării instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la momentul de la care curge termenul de apel în procedura prevăzută de Legea nr. 85/2014, anume de la data publicării hotărârii în BPI sau de la data comunicării sentinței conform Codului de procedură civilă (în situația în care partea a primit personal comunicarea, anterior publicării în BPI).

18. În cadrul soluționării apelului, la 27 februarie 2024, Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Procedând la analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, titularul sesizării a apreciat că acestea sunt întrunite cumulativ.

20. Astfel, cauza se află în curs de judecată, în ultimă instanță, respectiv în etapa procesuală a apelului; Dosarul nr. 75/87/2023/a3 a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București la 22 noiembrie 2023 și nu a fost soluționat, aflându-se în etapa procesuală a apelului, singura cale de atac de reformare prevăzută în materia cererilor întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 85/2014, conform art. 43 alin. (1) din acest act normativ.

21. Referitor la condiția privind existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile de a da naștere unor interpretări diferite, pentru care este necesară o rezolvare de principiu, s-a arătat că, în cauză, se ridică o problemă de drept, respectiv stabilirea datei de la care începe să curgă termenul

de apel în situația în care sentința pronunțată de judecătorul sindic este comunicată atât prin publicare în BPI, cât și conform Codului de procedură civilă, iar partea primește personal această comunicare anterior publicării în BPI, problemă ce ar putea primi interpretări diferite prin raportare la normele de drept incidente.

22. Într-o opinie, s-ar putea aprecia că termenul de apel, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, curge doar de la data publicării hotărârii în BPI, indiferent dacă hotărârea instanței a fost comunicată părții și potrivit Codului de procedură civilă, întrucât dispozițiile legii insolvenței sunt norme speciale în raport cu cele ale Codului de procedură civilă, iar acestea nu prevăd un alt moment de la care ar putea să curgă termenul de apel.

23. Într-o a doua orientare, s-ar putea reține că, în ipoteza în care, anterior publicării hotărârii în BPI, părții i s-a comunicat hotărârea și conform Codului de procedură civilă și a primit efectiv această comunicare, termenul de apel ar începe să curgă de la momentul în care părții i-a fost comunicată hotărârea potrivit Codului de procedură civilă, întrucât dispozițiile legii insolvenței se completează cu cele ale Codului de procedură civilă. Partea care a primit sub semnătură comunicarea are cunoștință de conținutul actului ce i-a fost remis, astfel că acțiunea sa de a aștepta publicarea în BPI a hotărârii, fără să formuleze calea de atac, poate să fie interpretată ca un abuz de drept, mai ales că procedura insolvenței se caracterizează prin celeritatea îndeplinirii actelor.

24. Condiția ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept în discuție este, de asemenea, îndeplinită, având în vedere că soluția asupra excepției tardivității apelului și implicit a fondului cauzei presupune aplicarea art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și depinde de interpretarea adecvată a acestei norme de drept și de răspunsul care se va oferi cu privire la momentul de la care curge termenul de apel.

25. Problema în discuție este nouă, întrucât, deși dispozițiile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 nu sunt recent intrate în vigoare, nu s-a identificat o practică judiciară prin care să fi fost tranșată această problemă de către instanțele de judecată.

26. Chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

27. Problema de drept care necesită a fi lămurită ridică dificultăți de interpretare a dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, având în vedere că acest text de lege nu este corelat cu celelalte dispoziții legale incidente.

28. Astfel, într-o opinie, s-ar putea aprecia că, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, termenul de apel curge doar de la data publicării hotărârii în BPI, indiferent dacă hotărârea instanței a fost comunicată părții și potrivit Codului de procedură civilă, întrucât dispozițiile legii insolvenței sunt norme speciale în raport cu cele ale Codului de procedură civilă, iar acestea nu prevăd un alt moment de la care ar putea să curgă termenul de apel.

29. Dispozițiile Legii nr. 85/2014, reprezentând o normă specială, se aplică ori de câte ori intervine un caz ce intră sub incidența prevederilor sale, aplicându-se prioritar față de norma generală, chiar și atunci când, făcându-se aplicarea acesteia, s-ar putea crea părții o situație mai favorabilă, cum ar fi publicarea ulterioară în BPI a hotărârii, față de comunicarea anterioară conform Codului de procedură civilă.

30. Ca o consecință a principiului *specialia generalibus derogant*, doar pentru aspectele pe care nu le reglementează în mod expres legea insolvenței se pot completa dispozițiile acesteia cu normele generale ale Codului de procedură civilă.

31. Faptul că hotărârea instanței a fost comunicată și potrivit Codului de procedură civilă nu face inaplicabilă norma specială

prevăzută de art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, întrucât, potrivit legii insolvenței, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, comunicarea hotărârii judecătorești se realizează numai prin publicare în BPI, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

32. Într-o a doua opinie, s-ar putea reține că termenul de apel începe să curgă de la momentul la care partea a primit personal hotărârea comunicată potrivit Codului de procedură civilă, întrucât, potrivit art. 342 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, deci inclusiv cu prevederile art. 161 alin. (2) și ale art. 184 alin. (2) teza I din același cod.

33. Se are în vedere că procedura insolvenței este o procedură specială care se caracterizează prin celeritate, fiind guvernată de anumite principii expres prevăzute, și presupune o serie de acte ce urmează a fi îndeplinite în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege.

34. Comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și a notificărilor prin BPI își găsește justificarea în specificul acestei proceduri, care presupune un număr foarte mare de părți și o diversitate de acte procedurale, de natură să îngreuneze mult desfășurarea procedurii. Acestea constituie o măsură specială, prin care se asigură soluționarea cu celeritate a cauzelor, astfel că legiuitorul a instituit o prezumție legală absolută în sensul că, de la publicarea în BPI, partea cunoaște actul comunicat. Așa fiind, nu se poate aprecia că această prezumție are prioritate și lipsește de efecte realitatea însăși, respectiv comunicarea anterioară efectuată potrivit Codului de procedură civilă, ce a fost primită efectiv de parte, care a și semnat personal de primire.

35. Astfel, dispozițiile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 nu trebuie interpretate separat, ci împreună cu celelalte dispoziții ale legii insolvenței și ale Codului de procedură civilă.

36. Or, câtă vreme regula generală în dreptul procesual este că termenul de formulare a căii de atac curge de la comunicarea hotărârii, iar judecătorul sindic a apreciat că se impune comunicarea acesteia atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin BPI, pentru a asigura un grad cât mai ridicat al posibilității părții de a lua cunoștință efectiv de conținutul hotărârii, partea primind sub semnătură comunicarea transmisă chiar de instanța care a pronunțat hotărârea, termenul de declarare a căii de atac curge din acel moment, neexistând vreo justificare pentru ca partea să rămână în pasivitate până la publicarea în BPI.

37. Partea care a primit sub semnătură comunicarea are cunoștință de conținutul actului ce i-a fost comunicat, astfel că acțiunea sa de a aștepta publicarea în BPI a hotărârii, fără să formuleze calea de atac, nu doar că aduce atingere celerității care guvernează procedura insolvenței, dar este și susceptibilă de a fi interpretată ca un abuz de drept, cu încălcarea bunei-credințe, care, potrivit art. 12 din Codul de procedură civilă, reprezintă unul dintre principiile fundamentale ale procesului civil.

VI. Punctul de vedere al părților

38. Intimata-debitoare persoană juridică, prin administrator judiciar, a apreciat ca fiind oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât, pornind de la dispozițiile art. 8 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, legiuitorul a stabilit că termenul pentru formularea apelului împotriva sentințelor civile pronunțate de judecătorul-sindic în fond curge de la momentul comunicării hotărârii judecătorești părții interesate de exercitarea căii de atac, aceste prevederi trebuind coroborate cu art. 342 din același act normativ.

39. Drept urmare, s-a arătat că inclusiv normele de procedură civilă din cuprinsul art. 468 alin. (2) din Codul de procedură civilă statuează că termenul de apel curge de la momentul comunicării hotărârii instanței de fond către partea interesată.

40. Or, având în vedere că, în cauză, ce formează obiectul prezentului litigiu, hotărârea judecătorească a instanței de fond a fost comunicată apelantei anterior publicării în BPI, în conformitate cu dispozițiile legale ale Codului de procedură civilă, termenul de apel curge de la momentul în care aceasta a luat cunoștință de conținutul hotărârii, putând, astfel, a o critica din punct de vedere legal.

41. Totodată, dreptul la un proces echitabil presupune, în concordanță cu dreptul la apărare, încunoștințarea oricărei persoane în mod cert despre existența unui litigiu în care este implicat, într-o modalitate și într-un termen rezonabil pentru a nu îi fi prejudiciate drepturile.

42. În aceste condiții, legea instituie măsuri deosebite pentru ca părțile implicate în procedura insolvenței, respectiv debitorii și creditorii, să se bucure de o informare corectă a situației lor juridice, inclusiv prin notificarea potrivit regulilor de drept comun, astfel încât aceștia să își poată exercita dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

43. A mai precizat că legea insolvenței instituie, în cazul creditorilor, mai multe modalități de comunicare a actelor de procedură, inclusiv potrivit Codului de procedură civilă. Astfel, din interpretarea *per a contrario* a art. 42 alin. (10) din Legea nr. 85/2014, în cazul în care hotărârea judecătorească a fost publicată în BPI după comunicarea acesteia în mod individual către creditor, se prezumă că procedura de comunicare a fost îndeplinită de la data primirii în mod direct a actului de procedură, și nu de la data publicării în BPI.

44. Cu atât mai mult, această concluzie este susținută inclusiv prin faptul că unul dintre principiile fundamentale ale procedurii insolvenței, prevăzut expres în art. 4 pct. 3 din Legea nr. 85/2014, este asigurarea unei proceduri de prevenire a insolvenței eficiente, inclusiv prin mecanisme adecvate de comunicare și derulare a procedurii într-un timp util și rezonabil, într-o manieră obiectivă și imparțială, cu un minim de costuri, de natură a duce la descărcare de obligații. Așadar, partea care a promovat apelul avea ea însăși interesul de a promova calea de atac de la momentul la care a primit personal hotărârea instanței de fond, întrucât un creditor de bună-credință are interesul de a acționa cât mai repede pentru definitivarea litigiului cu privire la creanța deținută de către acesta, urmărind să nu tergiverseze procedura insolvenței, fiind în avantajul acestuia să se stabilească cât mai repede pasivul societății debitoare, pentru a putea fi adoptate măsuri care să conducă inclusiv la distribuirea de sume și la stingerea unora dintre creanțele înscrise la masa credală.

45. Prin urmare, pornind de la aceste aspecte, s-a apreciat că termenul pentru formularea apelului curge de la momentul în care apelanta a primit în mod individual hotărârea de fond, devenind aplicabile dispozițiile legale din Codul de procedură civilă care reglementează curgerea termenului de apel, având în vedere că aceste norme nu contravin procedurii de insolvență, ci dau eficiență acesteia, urmărindu-se soluționarea cauzei cu celeritate.

46. Apelanta creditoare nu a formulat niciun punct de vedere.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

47. Într-o primă orientare, s-a arătat că termenul de apel curge de la data publicării hotărârii în BPI, dispozițiile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 având caracter de regulă specială în materie. Comunicarea hotărârii în modalitatea reglementată de Codul de procedură civilă este acceptată de legiuitor prin excepția prevăzută de art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, potrivit căreia termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii realizată prin BPI, doar dacă prin lege nu se prevede altfel. În acest caz, comunicarea hotărârii nu trebuia realizată conform prevederilor Codului de procedură civilă, astfel că termenul de apel de 7 zile curge de la data comunicării prin BPI.

48. În acest sens, sunt punctele de vedere teoretice exprimate de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel București — secțiile a V-a civilă și a VI-a civilă, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniștii și societăți, Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Gorj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Timișoara, precum și hotărârile înaintate de Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă.

49. Într-o a doua orientare, s-a considerat că termenul de apel curge de la data primirii comunicării conform Codului de procedură civilă, motivat de faptul că dispozițiile Legii nr. 85/2014 se completează cu prevederile acestuia, deci inclusiv cu art. 161 alin. (2) și art. 184 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, în acest sens fiind hotărârile judecătorești înaintate de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, precum și punctul de vedere teoretic al Curții de Apel Iași și al Curții de Apel Constanța.

50. Curțile de Apel Bacău, Oradea, Pitești și Suceava nu au înaintat nicio hotărâre judecătorească și nu au formulat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

51. Ministerul Public a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

52. Poate prezenta relevanță Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt contrare art. 24 și art. 53 din Constituție, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se realizează numai prin BPI, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

53. Prin Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 iunie 2014, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 39 alin. (6), art. 42 alin. (1) și (10), art. 43 alin. (2), art. 48 alin. (1) și (8), art. 51 alin. (6), art. 57 alin. (6), art. 59 alin. (6), art. 62 alin. (2), art. 75 alin. (4), art. 77 alin. (4), art. 111 alin. (2) și ale art. 160 alin. (5) din Legea privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale legii în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

54. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea nu întrunește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

55. Cu titlu prealabil, se observă că problema dedusă soluționării prin prezenta sesizare se referă la interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 în scopul

stabilirii momentului de început al cursului termenului de exercitare a apelului, în ipoteza în care hotărârea judecătorească a fost comunicată atât potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, cât și prin publicarea acesteia în BPI.

56. Premergător analizării în fond a problemei supuse interpretării, este necesară verificarea regularității sesizării prin prisma dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, conform căroră, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

57. Dispoziția legală menționată cuprinde condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite în mod cumulativ pentru a determina legala investire a instanței supreme, în vederea declanșării mecanismului procedural instituit pentru preîntâmpinarea apariției practicii neunitare la nivelul instanțelor judecătorești. Conform jurisprudenței constatate a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condițiile desprinse din prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă sunt următoarele: a) existența unei cauze aflate în curs de judecată; b) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; c) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; d) chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; e) problema de drept pusă în discuție să fie una veritabilă, norma legală fiind susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite; f) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; g) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

58. Procedând la verificarea îndeplinirii cerințelor legale anterior menționate, trebuie observat că sesizarea de față a fost formulată în cadrul unui litigiu întemeiat pe prevederile Legii nr. 85/2014, cauza aflându-se în faza procesuală a apelului, pe rolul unei curți de apel investite cu soluționarea în ultimă instanță, în raport cu dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă și ale art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, conform căroră „Curtea de apel va fi instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic. Hotărârile curții de apel sunt definitive.” Așadar, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost dispusă în cadrul unei cauze aflate în curs de judecată, al cărei obiect se află în competența legală a unui complet al curții de apel, iar instanța de trimitere judecă litigiul în ultimă instanță, deoarece hotărârea judecătorească pe care o va pronunța în apel nu poate forma obiectul unui recurs.

59. De asemenea, este îndeplinită cerința referitoare la legătura de dependență dintre chestiunea a cărei lămurire se solicită și soluționarea fondului cauzei, deoarece, în funcție de determinarea momentului de început al cursului termenului de exercitare a apelului, instanța judecătorească va pronunța soluția asupra excepției tardivității formulării căii de atac.

60. Totodată, este realizată condiția privitoare la existența unei chestiuni care să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție, din moment ce verificarea termenului de exercitare a apelului în materia insolvenței reprezintă o analiză dată în competența exclusivă a curților de apel, ca instanțe de

apel, iar hotărârile pronunțate de acestea nu sunt supuse controlului judiciar pe calea recursului. În plus, în urma verificărilor efectuate, se constată că problema supusă analizei prin prezenta sesizare nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

61. În schimb, cerințele referitoare la noutate și la invocarea unei veritabile probleme de drept nu sunt îndeplinite, ceea ce înseamnă că, în lipsa îndeplinirii cumulative a tuturor condițiilor desprinse din prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, nu este posibilă declanșarea mecanismului de unificare reprezentat de sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

62. În legătură cu cerința noutății, trebuie subliniat că aceasta reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la respectiva problemă. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea acestei condiții ține de exercitarea dreptului de apreciere al completului investit cu soluționarea sesizării, astfel cum instanța supremă a hotărât în mod constant în jurisprudența sa. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017).

63. Totodată, cerința noutății ar putea fi reținută ca îndeplinită și în cazul în care s-ar impune anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, ale unei norme legale mai vechi (ipoteza așa-zisei reevaluări a interpretării normei). În egală măsură, noutatea se poate raporta și la o normă mai veche, dar a cărei aplicare frecventă a devenit actuală mult ulterior intrării ei în vigoare (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 10 din 20 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 14 noiembrie 2014).

64. Caracterul de noutate dispăre atunci când chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări date, în timp ce opiniile jurisprudențiale diferite nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

65. Așa fiind, depășirea stadiului unei practici incipiente, în curs de formare, și conturarea unei jurisprudențe în legătură cu chestiunea de drept invocată conduc la concluzia că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, într-o asemenea situație scopul preîntâmpinării practicii neunitare nemaiputând fi atins, chestiunea de drept nemaifiind, prin urmare, una nouă.

66. În situația de față, se constată că problema supusă interpretării nu se referă la o reglementare recent intrată în vigoare și nici la un context legislativ nou, ci este formulată în legătură cu prevederile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, act normativ intrat în vigoare în urmă cu aproximativ 10 ani. De asemenea, nu se poate considera că instanțele judecătorești nu au dat o interpretare și o aplicare acestui text legal, atât timp cât legea menționată este incidentă tuturor procedurilor de insolvență pornite ulterior datei de 28 iunie 2014, timp în care instanțele de apel investite cu apeluri declarate împotriva

hotărârilor pronunțate de judecătorii sindici au verificat în ce măsură termenul legal de exercitare a căilor de atac a fost sau nu respectat. Or, o atare analiză presupune, în fiecare cauză în parte, a se stabili atât norma juridică aplicabilă prin rezolvarea adecvată a eventualului conflict dintre norma generală și norma specială, cât și determinarea momentului de început al cursului termenului de exercitare a apelului.

67. De altfel, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost atașate hotărâri judecătorești pronunțate de Curtea de Apel București, Curtea de Apel Brașov și Curtea de Apel Cluj, din parcurgerea cărora rezultă că instanțele judecătorești au interpretat și au aplicat dispozițiile legale incidente în legătură cu termenul de exercitare a apelului și cu momentul de început al cursului acestuia, în litigiile derulate sub incidența Legii nr. 85/2014. Așadar, întrucât examenul jurisprudențial efectuat a relevat că s-a cristalizat o jurisprudență în legătură cu chestiunea a cărei lămurire se solicită, nu mai există vreo rațiune pentru formularea unei cereri vizând pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici neunitare.

68. Mai mult decât atât, punctele de vedere exprimate de curțile de apel evidențiază existența unei orientări jurisprudențiale bine conturate în sensul aplicării prioritare a normei speciale cuprinse în art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și al calculării termenului de exercitare a apelului în raport cu momentul comunicării hotărârii prin publicarea în BPI.

69. În raport cu cele arătate, atât timp cât instanțele judecătorești au interpretat și aplicat dispozițiile legale vizând momentul de început al curgerii termenului de apel în litigiile având ca obiect procedura insolvenței, rezultă că problema supusă analizei nu prezintă caracterul de noutate cerut de legiuitor pentru a permite declanșarea mecanismului procedural vizând pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

70. Distinct de neîndeplinirea cerinței noutății, nu este realizată nici condiția legată de faptul că sesizarea trebuie să privească o problemă de drept veritabilă, care să presupună că norma de drept, a cărei lămurire se solicită, să fie susceptibilă de a da naștere unor interpretări diferite, fie din cauză că aceasta este incompletă, fie pentru că nu este corelată cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

71. În jurisprudența instanței supreme, în legătură cu această cerință de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, s-a statuat că trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019; Decizia nr. 17 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iunie 2020; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 6 martie 2023).

72. Referitor la condiția legată de deducerea spre interpretare a unei veritabile chestiuni de drept, este necesar a se verifica premisele acesteia. Sub un prim aspect, trebuie identificată existența unei chestiuni de drept apte a primi o dezlegare de principiu, deoarece nelămuririle care vizează aplicarea legii sau care reprezintă aspecte de fapt nu pot primi o dezlegare de principiu în cadrul acestui mecanism. Sub un al doilea aspect, chestiunea de drept pusă în discuție trebuie să fie

una veritabilă, serioasă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite și, prin urmare, să prezinte un anumit nivel de dificultate. Așadar, nu orice chestiune de drept poate fi supusă interpretării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială, ci numai aceea care ridică problema precarității textelor de lege, a caracterului lor dual și complex. În caz contrar, rolul instanței supreme ar deveni unul de soluționare directă a cauzei aflate pe rol și ar neutraliza rolul constituțional al instanței legal investite, acela de a judeca în mod direct și efectiv procesul.

73. În privința prezentei sesizări, din observarea întregii argumentări expuse de instanța de trimitere, se constată că problema a cărei lămurire se urmărește a se obține prin parcurgerea demersului procesual de față se referă la stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de apel într-un litigiu având ca obiect contestația împotriva tabelului preliminar al creanțelor, întemeiată pe dispozițiile art. 111 din Legea nr. 85/2014, în situația în care hotărârea primei instanțe a fost comunicată părților atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin publicarea prin BPI, respectiv dacă termenul de apel curge de la data primirii comunicării conform Codului de procedură civilă, în cazul în care partea a primit personal hotărârea anterior momentului publicării acesteia în BPI, sau de la data publicării în BPI a hotărârii atacate.

74. Deși, formal, autorul sesizării invocă necesitatea interpretării dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, în realitate, chestiunea a cărei lămurire se urmărește vizează un aspect de fapt, respectiv determinarea momentului de început al cursului termenului de apel, într-o situație concretă dată, în care comunicarea hotărârii judecătorești s-a efectuat prin două modalități, respectiv prin comunicare individuală conform Codului de procedură civilă și prin comunicare colectivă prin publicarea hotărârii în BPI. Or, stabilirea legalității comunicării unei hotărâri judecătorești, în scopul verificării termenului legal de exercitare a căii de atac, nu reprezintă o problemă de drept aptă a primi o dezlegare de principiu în mecanismul de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, intrând în atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei să stabilească momentul de început al curgerii termenului de apel în raport de comunicarea hotărârii judecătorești care, în opinia sa, îndeplinește toate cerințele pentru a fi apreciată ca fiind în conformitate cu legea.

75. Totodată, procedura pronunțării hotărârii prealabile nu a fost reglementată de legiuitor în scopul de a înlătura dreptul și obligația instanței investite cu soluționarea cauzei de a indica norma juridică aplicabilă litigiului dedus judecății. Așa fiind, în măsura în care se pune problema alegerii normei juridice aplicabile, respectiv a normei speciale sau a celei generale, o atare atribuție aparține exclusiv instanței judecătorești investite cu soluționarea cauzei, deoarece judecătorul este cel care indică dreptul aplicabil. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu se poate substitui judecătorului cauzei pentru a determina legea aplicabilă și nici pentru a aplica în cazul concret principiul conform căruia specialul derogă de la general. În consecință, stabilirea compatibilității dispozițiilor art. 161 alin. (2) și ale art. 184 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă cu cele ale art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și aplicarea acestora în completare, conform art. 342 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, intră în competența instanței de apel investite cu soluționarea apelului dedus judecății, deoarece aceasta are misiunea de a determina norma juridică aplicabilă cauzei.

76. Este relevant faptul că procedura sesizării prealabile urmărește asigurarea unei interpretări în drept, cu caracter de principiu, asupra unei norme de drept îndoelnice, neclare, dar nu are rolul de a stabili, în locul instanței judecătorești, care este dispoziția legală incidentă, aptă să ducă la dezlegarea raportului litigios, o atare atribuție rămânând în sfera de competență exclusivă a instanței de judecată legal investite cu soluționarea procesului.

77. În concret, instanța de trimitere are de stabilit dacă face aplicarea dispozițiilor speciale cuprinse în art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 sau a prevederilor generale cuprinse în art. 161 alin. (2) și art. 184 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă. Prerogativa stabilirii normei juridice aplicabile raportului juridic litigios aparține judecătorului cauzei, acesta neputând-o delega instanței supreme, pe calea întrebării prealabile. Scopul acestei proceduri nu este acela de a se realiza o subrogare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 64 din 27 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1099 din 18 noiembrie 2021; Decizia nr. 25 din 9 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 7 iunie 2022; Decizia nr. 44 din 12 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 27 iulie 2023).

78. Mai mult decât atât, problema interpretării dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 nu prezintă un grad de dificultate suficient de mare pentru a declanșa mecanismul prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, atât timp cât textul legal indicat este redactat într-o manieră clară, completă și fără a lăsa posibilitatea unor interpretări contradictorii. Astfel, norma juridică invocată dispune cu claritate că termenul de apel este de 7 zile de la comunicarea hotărârii și că această comunicare se realizează prin publicare în BPI, dacă prin lege nu se prevede altfel. Așadar, dispoziția legală este suficient de clar formulată încât nu este susceptibilă de a ridica vreo problemă cu privire la înțelegerea, interpretarea și aplicarea sa. De altfel, din parcurgerea tuturor punctelor de vedere înaintate de curțile de apel, se observă că judecătorii nu au întâmpinat vreo dificultate în a aprecia, într-o majoritate covârșitoare, faptul că termenul de apel în litigiile având ca obiect procedura insolvenței curge de la data comunicării hotărârii realizate în modalitatea prevăzută de lege, respectiv prin publicarea în BPI, dacă nu există o dispoziție legală care să prevadă o altă modalitate de comunicare.

79. Trebuie precizat că raționamentul judiciar prin care se ajunge la concluzia că, în dosarele supuse dispozițiilor Legii nr. 85/2014, se aplică sau se înlătură de la aplicare prevederea generală de drept comun în materia comunicării actelor de procedură nu constituie un argument în sensul că norma cuprinsă la art. 43 alin. (2) din legea insolvenței ar reprezenta o dispoziție legală neclară, a cărei lămurire este necesar a se realiza în prezenta procedură, ci constituie chiar operațiunea prin care judecătorul cauzei identifică norma juridică aplicabilă, atribuție ce nu poate fi transferată către instanța supremă prin invocarea procedurii sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. Așadar, rămâne în atributul exclusiv al instanței de trimitere de a soluționa cauza cu care a fost investită, aplicând în acest scop principiile de interpretare a actelor normative.

80. Pentru a fi considerată o problemă reală de drept, aceasta trebuie să se refere la o normă juridică susceptibilă de interpretări diferite sau contradictorii, la o normă neclară, incompletă, incertă, sau să presupună incidența unor principii generale cu conținut sau sferă de aplicare discutabile (a se vedea, exemplificativ, Decizia nr. 50 din 11 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 5 februarie 2020). Or, în prezenta sesizare, interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 nu ridică niciun fel de dificultate, fiind vorba despre o normă de drept clară, ușor inteligibilă, completă, nesusceptibilă de interpretări contradictorii.

81. Prin urmare, chestiunea supusă analizei nu reprezintă o problemă de drept și, cu atât mai puțin, o problemă veritabilă, suficient de dificilă pentru a reclama o rezolvare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

82. Având în vedere neîndeplinirea cumulativă a condițiilor de admisibilitate anterior analizate, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept:

„În interpretarea art. 43 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, în situația în care partea primește personal comunicarea hotărârii, conform Codului de procedură civilă, anterior publicării acesteia în BPI, termenul de apel curge de la data primirii comunicării, potrivit Codului de procedură civilă, sau de la data publicării în BPI?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 iunie 2024.

PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI A II-A CIVILE

MARIAN BUDĂ

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

